

Обяснителна записка към Препоръка (2002)2 на Комитета на министрите към държавите-членки относно достъпа до официални документи

Обща информация

1. В рамките на Съвета на Европа принципът на обществен достъп до официални документи започна да се разработва в Препоръка N° R (81) 19 относно достъпа до информация, съхранявана от държавните органи. Един по-скорошен пример за европейското сътрудничество в тази област е Конвенцията на ООН за достъпа до информацията, участието на обществеността в процеса на вземане на решения и достъпа до правосъдие по екологични въпроси, приета в Орхус, Дания на 25.06.1998 г. Друг пример от практиката на ЕС е приемането на Регламент (ЕО) N° 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30.05.2001 г. относно обществения достъп до документи на Европейския парламент, Европейския съвет и Европейската комисия. През последните години се засилва интересът сред държавите-членки към приемането на разпоредби в националното законодателство относно мерките за гарантиране на откритост на държавното управление и обществения достъп до официална информация. Съответно в Съвета на Европа започна работа по конкретизирането на основните принципи на правото на достъп до официална информация, съхранявана от държавните органи.

2. Тази дейност беше възложена първоначално на Координационния комитет по средствата за масово осведомяване (CDMM). Впоследствие през 1997 година представителите на министрите утвърдиха конкретното проектоздание, което Координационният комитет по правата на човека (CDDH) възложи на Експертната група по достъпа до официална информация (DH-S-AC).

3. Съгласно проектозаданието Експертната група трябваше да разгледа възможностите за изготвяне на правен акт със задължителна сила или други мерки, които отразяват основните принципи на обществения достъп до информация, съхранявана от държавните органи. В своята дейност Експертната група трябваше да се съобрази с посочената Препоръка N° R (81) 19 и постиженията на законодателството в областта на достъпа до информация в държавите-членки на Съвета на Европа и на европейско равнище, както и със съответната работа, извършена в рамките на Съвета на Европа и други форуми.

4. Следва да се отбележи, че Чл. 19 от Всеобщата декларация за правата на човека и Чл. 19 от Международния пакт за гражданските и политическите права видимо предоставят по-широко право на достъп до официална информация в сравнение с Европейската конвенция за правата на човека, защото посочените разпоредби съдържат също правото да се търси информация.

I. Определения

Държавни органи

5. Следва да се отбележи, че не съществува определение на понятието "държавни органи" в други правни актове на Съвета на Европа. По смисъла на препоръката изразът "държавни органи" обхваща държавата и всички органи на администрацията на национално, регионално или местно равнище, като понятието "държава" обхваща както политическите, така и административните органи.

6. Понятието "държавни органи" включва също така физически или юридически лица, доколкото те изпълняват държавни функции или упражняват административни правомощия съгласно националното законодателство. В някои държави-членки понятието включва и физически или юридически лица, които предоставят услуги от

обществен интерес или частни предприятия, финансирани с държавни бюджетни средства.

Официални документи

7. По смисъла на препоръката понятието "официални документи" включва всяка информация, която е отразена на материален носител във форма, в която може да се извлече (писмени текстове, звукови или аудиовизуални записи, снимки, съобщения по електронната поща, информация, съхранявана в електронни бази данни и т.н.). Определението включва както документи, създадени от държавен орган, така и други документи, които произлизат от трети страни, но са получени от държавен орган.

8. Понятието се определя относително лесно във връзка с документите на хартиен носител, но се появяват трудности да се определи какво представлява документът, когато информацията се съхранява електронно в бази данни. Държавите-членки трябва да преценят как могат да формулират понятието. В някои държави-членки достъп се осигурява до конкретна информация, посочена от заявителя, ако тя може да бъде лесно извадена чрез съществуващите средства.

9. Държавите-членки имат различни традиции и практика във връзка с квалифицирането на документите като "официални". По принцип незавършените документи не се включват в това понятие. Освен това в някои държави-членки документите, използвани в процеса на вземане на решения (например становища, паметни записки и т.н.) не се смятат за официални, докато не се вземе съответното решение. Но в други държави-членки документите могат да се предоставят и преди вземането на съответното решение, особено с оглед на участието в процеса на вземане на решението.

10. Важно е също така да се прави разграничение между документите, получени от държавните органи във връзка с техните функции, и документите, получени от служителите като частни лица без връзка с техните служебни функции, като например писма, получени от служителите в качеството им на политици или заемащи външни длъжности. Втората категория документи не се включва в определението, възприето в препоръката.

II. Приложно поле

11. Приложното поле на препоръката е тясно свързано с посочените определения и обхваща официалните документи, съхранявани от държавните органи. Държавите-членки обаче трябва да проверят до каква степен същите принципи могат да се приложат към информацията, съхранявана от законодателните и съдебните органи.

12. Също така се смята, че информацията се "съхранява" от държавен орган, когато тя физически се държи от юридическо или физическо лице от името на държавен орган на основата на споразумение между държавния орган и лицето.

13. Препоръката се отнася и до официалните документи, съхранявани в архивите, без да пречи на прилагането на по-конкретните правила на Препоръка 2000 (13) на Съвета на министрите към държавите-членки относно европейската политика за достъп до архивите.

14. Документите, съдържащи лични данни, също попадат в приложното поле на препоръката. В тази връзка следва да се отбележи, че Конвенцията за закрила на лицата при автоматичната обработка на лични данни от 28.01.1981 г. (ETS No. 108) не изключва предоставянето на трета страна на достъп до официални документи, съдържащи лични данни. Но при предоставянето на достъп до такива документи достъпът трябва да се предоставя съгласно изискванията на Конвенция N° 108.

III. Общи принципи на достъпа до официални документи

15. Гарантираното в този акт право на достъп до официални документи се ограничава до съществуващите документи. Държавните органи нямат задължение да създават нови документи, за да удовлетворят заявления за достъп.

16. Правото на достъп се отнася до всички лица, т.е. физически и юридически лица, без никаква дискриминация по какъвто и да било признак, включително националност. В тази връзка няма ограничения в Препоръка N° R (81) 19 за достъпа до информация, съхранявана от държавните органи.

17. Препоръката се отнася до общото право на достъп до официални документи, което може да се упражнява от всяко лице. Лицата могат да имат конкретно право на достъп до официални документи в съответствие с други нормативни актове. Така например лицата имат право на достъп до личните данни, които се отнасят до тях, съгласно посочената Конвенция № 108. В тази насока някои държави-членки предоставят по-широко право на достъп до официални документи на страните по административни производства. В тази връзка трябва да се посочи, че Чл. 8 на Европейската конвенция за правата на човека въвежда правото на достъп до информацията, която се отнася до личния или семейния живот на лицата при определени обстоятелства (вж по-конкретно решенията на Европейския съд по правата на човека от 07.07.1989 г. по делото "Гаскин срещу Великобритания", решенията от 26.03.1987 г. по делото "Лиандър срещу Швеция" и решенията от 19.02.1998 г. по делото "Гера и др. срещу Италия").

18. Макар и да допуска разкриване на информация пред всяко лице, препоръката не нарушава правата на интелектуална собственост във връзка с предоставената информация.

IV. Еwentуални ограничения на достъпа до официални документи

19. Достъпът до документите трябва да бъде правилото, а поверителността - изключението в случаите на превес на други законни интереси. Ограниченията трябва да бъдат изброени точно в закон, да бъдат необходими в демократичното общество и да бъдат пропорционални на целта да се защитят останалите законни интереси.

20. От общото право съгласно горепосочения принцип III следва, че лицата трябва да бъдат уведомени дали държавният орган съхранява съответния документ. Когато защитата на други законни интереси има предимство пред разкриването на информацията, при някои ограничени обстоятелства може да се наложи да се запази в тайна съществуването на информацията. Това се отнася до случаите, когато да се признае или отрече самото съществуване на информацията е равносилно на разкриване на информацията.

21. Ограниченията на правото на достъп до официални документи следва да бъдат възможни само поради основанията, изброени изчерпателно в Принцип IV, ал. 1. Конкретните ограничения, предвидени в националното законодателство, могат да попаднат под няколко ограничения, посочени в този принцип. Критериите за прилагане на ограниченията са разработени с оглед на Чл.Чл. 6, 8 и 10 от Европейската конвенция за правата на човека, както и съответните разпоредби в актовете за защита на данните, по-конкретно в горепосочената Конвенция за закрила на лицата при автоматичната обработка на лични данни от 28.01.1981 г. (ETS No. 108) и Препоръка N° R (81) 19 за достъпа до информация, съхранявана от държавните органи.

22. Ал. 1.и предвижда възможността на държавите-членки да ограничават достъпа до официални документи, за да защитят националната сигурност, отбраната и международните отношения. В някои държави-членки ограниченията в тази област имат конституционно измерение. Например някои държави-членки, които се състоят от области или провинции с висока степен на автономност, могат да проявят интерес към

защита на кореспонденцията между областните органи или - във федералните държави - между федералното правителство и регионалните органи. Също така някои държави-членки ограничават достъпа до документи относно държавния глава, особено в конституционните монархии.

23. Ал. 1. iv. предвижда възможността на държавите-членки за ограничават достъпа с оглед на закрилата на личния живот и други законни частни интереси. Информацията във връзка с такива интереси може да бъде включена в посочената Конвенция № 108, но ограничението по ал. 1. iv. може да се прилага и до информация извън нейното приложно поле.

24. Понятието "търговски и други икономически интереси" в ал. 1.v може да се отнася примерно до делови въпроси, които трябва да се запазят в тайна с оглед на конкуренцията като например поверителния характер на деловите преговори. Приложението на тази алинея може да се разшири и до документи, които държавните органи използват за подготовка при колективното трудово договаряне, в което участват.

25. За да се осигурят добри статистически данни, повечето държави имат разпоредби относно поверителността на информацията, събирана от физически или юридически лица за статистически цели. Тази информация обикновено включва лични данни или данни, които представляват икономически или търговски интерес. Следователно достъпът до документи с такава информация може да бъде ограничен съгласно ел. 1, т.т. iv. и v. Подобни съображения могат да се приложат и към данните, събирани в процеса на данъчно облагане на физическите и юридическите лица.

26. Някои държави осигуряват защита на информацията, предоставена в условията на поверителност. Препоръката не изключва тази възможност, доколкото защитената информация попада под някои от ограниченията в Принцип IV - примерно ал. 1, т.т. iv. или v.

27. Ограниченията при защитата на "равнопоставеността на страните в съдебното производство" съгласно ал. 1.vi произтичат от Чл. 6 на Европейската конвенция за правата на човека, която гарантира безпристрастно съдебно производство. Целта между другото е да се позволи на държавните органи да отказват достъп до техни документи, за да не се отслабва позицията им като страна в съдебно производство.

28. Ограниченията за защита на "природата" съгласно ал. 1.vii целят примерно да се предотврати разкриване на местоположението на застрашена флора или фауна с оглед на нейната защита. Ограничението съответства на Чл. 4, ал. 4, б. (з) от Конвенцията за достъпа до информацията, участието на обществеността в процеса на вземане на решения и достъпа до правосъдие по екологични въпроси .

29. Ал. 1. viii може примерно да защити възможността на държавните органи ефективно да регулират, разследват и проверяват, евентуално чрез формални процедури, други организации или лица, както и техните вътрешни правила и процедури. Един от възможните примери в тази връзка е извършването на данъчна проверка или ревизия.

30. Ал. 1. x. разкрива възможността за ограничаване на достъпа с цел за де защитят обсъжданията в рамките на даден държавен орган или между държавните органи по време на вътрешната подготовка на съответния въпрос. Ограничението може примерно да допусне изключване на достъпа до документи, подготвени за заседанията на Министерския съвет. Използването понятие "въпрос" е достатъчно общо, за да обхване всички възможни случаи, които се разглеждат от държавните органи, т.е. както отделни казуси, така и управленски процедури.

31. Ал. 2 отразява два важни принципа - принципа на "проверка за вреда" и принципа на балансиране на интереса от обществен достъп до документите с интереса, защитен от ограничение. Ако общественият достъп до официален документ не причинява вреда

на някои от интересите, изброени в ал. 1, не бива да има ограничения за достъпа до съответния документ. Ако общественият достъп до документа може да причини вреда на някои от тези интереси, документът все пак трябва да бъде предоставен, ако достъпът е по-значителен от защитения интерес.

32. "Проверката за вреда" и "балансирането на интересите" могат да се приложат към всеки отделен случай или от законодателя чрез формулировката на ограниченията. Законодателството например може да съдържа различни изисквания за прилагане на проверката за вреда. Изискванията могат да бъдат представени във формата на презумпция за или против секретността или безусловна секретност на изключително чувствителна информация. Когато изискванията се посочват в законодателството, държавният орган е длъжен да провери дали са изпълнени изискванията на разпоредбите за секретност, когато получава заявление за достъп до съответния официален документ. Равнището на чувствителност може да се променя с течение на времето и трябва да се избягва положението, при което класифицирането на един документ автоматично предотвратява достъпа до него в бъдеще.

33. В някои държави-членки документите се предоставят, освен ако защитеният интерес няма предимство пред свързания с разкриването обществен интерес. Този подход не е несъвместим с препоръката.

34. Ал. 3 припомня, че държавите-членки трябва да определят максимални срокове за ограниченията за достъп. Документите съответно трябва да бъдат предоставяни след определен период от време. Освен това сроковете трябва да бъдат пропорционални на поставената цел, т.е. защита на други права и законни интереси.

35. Що се отнася до документите, които са класифицирани като поверителни, секретни или строго секретни, органите трябва да се погрижат те да бъдат предоставени веднага щом обстоятелствата допуснат това или, ако законът определя срок за поверителността, веднага след неговото изтичане. В някои държави законът предвижда редовен преглед на поверителния характер на отделните информации. В други страни прегледът се прави при необходимост, когато постъпва заявление за достъп.

V. Заявления за достъп до официални документи

36. Заявителят на достъп до официален документ не е длъжен да посочи мотиви за искания достъп до документа. Тази идея беше вече отразена в Препоръка N° R (81) 19 за достъпа до информация, съхранявана от държавните органи.

37. Ал. 2 насърчава държавите-членки да сведат формалностите до минимум. В някои държави-членки заявленията трябва да се подават в писмена форма. В други държави се допускат и устни запитвания. В някои държави-членки съществува право заявленията да се подават анонимно. Препоръката обаче не задължава държавите-членки да предоставят такова право на заявителите.

VI. Разглеждане на заявленията за достъп до официални документи

38. Ал. 1 препоръчва всеки орган, който съхранява официален документ, да разгледа заявлението за достъп до документа във възможно най-кратки срокове. Преди да вземе решение държавният орган може да се свърже с източника на поискания документ. Държавният орган, който съхранява официалния документ, не може да задължава заявителя да представи ново заявление до държавния орган, който е източник на поискания документ.

39. Обслужването и ефективността спрямо заявителя, които се очакват без никаква дискриминация от държавния орган, се изразяват по-конкретно в бързото разглеждане на заявленията и желанието да сътрудничи със заявителя, когато разглеждането на заявлението е сложно. От тази гледна точка текстът на препоръката отива по-далеч от

Препоръка N° (81) 19 за достъпа до информация, съхранявана от държавните органи, която просто заявява, че всяко заявление трябва да се разгледа в разумен срок.

40. Ал. 2 се отнася до недопускането на дискриминация при разглеждането на заявления, което се предвижда още в Препоръка N° R (81)19. Не трябва да се допуска дискриминация, както и преференциално разглеждане на заявленията, които трябва да се разглеждат равнопоставено и в съответствие с обективни критерии. Органите, съхраняващи документа, трябва да имат предвид изискванията на Протокол № 12 към Европейската конвенция за правата на човека (забрана на дискриминацията), който е открит за подписване от държавите-членки на 04.11.2000 г. Протоколът най-общо разширява приложното поле на Чл. 14 от Конвенцията. При принцип заявленията трябва да се разглеждат по реда на тяхното постъпване.

41. Всички заявления трябва да бъдат разглеждани колкото е възможно по-бързо. Органите винаги трябва да уведомяват заявителя дали са решили да предоставят или откажат достъп до документа. Нещо повече, когато решението е положително, държавите-членки трябва да гарантират предоставяне на документа без забавяне. Изискването за свеждане на формалностите до минимум и бързина на разглеждането трябва да се изпълнява чрез изпълнение на решението без ненужно забавяне. Органите обаче трябва да уведомят заявителя, ако закъснението е неизбежно.

42. Ал.ал. 4 и 5 препоръчват да е сътрудничи със заявителя и те имат особено значение, ако заявителят е инвалид, неграмотен, бездомен и т.н. Степента на готовност за сътрудничество зависи от конкретния случай. Следователно държавният орган има известна свобода на преценка, но трябва да бъде колкото е възможно по-полезен на заявителя. Освен това в някои специфични случаи (инвалиди или неграмотни, възрастни или маргинализирани лица, чужденци, които слабо владеят езика или изобщо не го владеят и т.н.), когато заявителите не са в състояние сами да разберат съдържанието на искания документ, органите могат да предвидят, доколкото това е възможно и разумно, да ги подпомогнат в разбирането на документа. Нещо повече, в някои случаи помощта ще съответства на желанието, изразено от Комитета на министрите в Препоръка N° R (93) 1 за ефективния достъп до правото и правосъдието на най-бедните. Помощта при разбирането на информацията не включва задължение за превод на документи, нито пък предоставяне на сложни технически (примерно правни) консултации.

43. Ал. 6 препоръчва държавите-членки да разглеждат всички заявления за достъп по същество, освен ако не са явно неоснователни (например когато заявленията са прекалено мъгляви, изискват непропорционален обем издирвателна дейност, обхващат твърде широка област или твърде голям обем документация). Когато молбата откровено цели злоупотреба (едно от поредица многобройни заявления с цел да се спъва обичайната работа на административната структура или неоснователно повторение на едно и също заявление от едно и също лице), може да се откаже достъп.

44. Ал. 7 се основава на Препоръка N° R (81) 19 за достъпа до информация, съхранявана от държавните органи, и препоръчва държавните органи да дават мотиви за отказа на достъп, освен в изключителни случаи, когато мотивите биха разкрили информация, която е изключена от достъп съгласно Принцип IV.

VII. Форми на достъп до официални документи

45. Съществуват различни средства за достъп до документи: преглед на оригинала, получаване на копие от него или и двете. Заявителят има право да посочи предпочитаната от него форма на достъп. Държавният орган трябва да вземе предвид това предпочитание в разумни граници. Но в някои случаи това може да се окаже непрактично или невъзможно. Например може да е уместно да се откаже копие от документа, ако няма техническа възможност (примерно за звукозаписи, видеозаписи или електронни копия), ако разходите са в неразумен размер, ако могат да се нарушат

права на интелектуална собственост или ако могат да се създадат условия за неправомерна употреба на документа. Може да се окаже уместно да се откаже пряк достъп до документа, ако оригиналът е физически крехък. Освен това могат да възникнат затруднения във връзка със справките "на място" поради работното време или желанието на няколко души едновременно да получат документа. И в този случай е важно държавните органи да проявят откритост при допускането на граждани в служебните помещения.

46. Ако ограничението се отнася само до част от информацията в документа, останалата част по правило трябва да бъде предоставена. Ясно трябва да се обозначи къде и колко информация е заличена. Ако документът е на хартиен носител, информацията може да се заличи чрез зачертаване или забелване на частите, до които се отнася ограничението. Ако документът е електронен, в копието трябва ясно да се посочва кои части от документа са изтрети примерно чрез поставяне на интервали. Нещо повече, частичният достъп не бива да се предоставя по начин, който разкрива и информацията - обект на ограничение.

47. Ал. 3 посочва, че може да се осигури достъп и чрез насочване на заявителя към лесно достъпни алтернативни източници. Примерно ако документът е публикуван в Интернет, държавните органи могат да посочат това обстоятелство, ако заявителят има лесен достъп до Интернет. Дали документът е "лесно достъпен" трябва да се преценява за всеки отделен случай - нещо лесно достъпно за едно лице не е непременно лесно достъпно и за друго лице. Важни фактори в тази връзка могат да бъдат индивидуалното състояние на заявителя (например дали е инвалид, неграмотен или бездомен или е географски отдалечен от органа, който съхранява документа). Положението на страната във връзка с достъпа на гражданите до информация (примерно по Интернет) също може да бъде фактор, който да бъде взет предвид.

48. Когато се отказва достъп до даден документ, държавните органи могат да предоставят резюме на неговото съдържание.

49. В някои случаи лицето просто се интересува от определен вид информация и предпочита да я получи устно или в писмена форма. Държавите се насърчават да предоставят подобна услуга, но нямат подобно задължение според препоръката.

VIII. Такси за достъп до официални документи

50. За да се улесни достъпът до обществена информация, достъпът на място до оригиналните документи трябва по принцип да бъде безплатен. Но държавният орган може да събере такса от заявителя, за да покрие разходите за физическото откриване на документите, особено когато заявлението е много обемно или по друг начин създава голяма по обем работа за държавния орган. Таксата не бива да надхвърля фактическите разходи, извършени от държавния орган.

51. Що се отнася до копията, съгласно ал. 2 разходите за предоставянето на достъп могат да се поемат от заявителя, но органите не могат да реализират печалба. Таксите трябва да бъдат в разумен размер и да се държат до минимум, като не надхвърлят фактическите разходи, извършени от държавния орган. Ограниченията за таксите, които държавните органи имат право да събират във връзка с нормативната уредба на достъпа до официални документи, не представляват пречка за държавните органи да създават документи за търговски цели и да ги продават на конкурентни цени.

IX. Процедура на обжалване

52. В този член са залегнали два принципа. Първо, заявителят трябва да има право да обжалва пред съда или друг независим и безпристрастен орган, създаден със закон. Освен това заявителят трябва да има достъп до експедитивна и икономична процедура на обжалване. Тя може да се извърши от държавен или независим орган. По този

въпрос е важно да се отбележи, че в някои национални системи вътрешноеведомствената процедура е задължителна междинна стъпка преди обжалването в апелативен съд или друг независим орган. В някои държави-членки също така е възможно откази или нарушения в тази област да се обжалват пред обществен защитник (омбудсман), посредник или посреднически орган.

X. Допълнителни мерки

53. Горепосочената Препоръка N° R (81) 19 за достъпа до информация, съхранявана от държавните органи предвижда осигуряване на подходящи средства за достъп до информация. Принцип X на препоръката е израз на идеята от т. vi. в преамбюла, според която държавните органи трябва да се ангажират с провеждането на активна комуникационна политика и следователно да създадат системи за подкрепа.

54. За да упражняват правата си на достъп, заявителите трябва да познават правата си. Затова ал. 1 от принцип X препоръчва държавите-членки да предприемат необходимите мерки за информиране на гражданите относно техните права. Такава информация може да се разпространява между другото в брошури и диплянки, да се публикува в Интернет или да се предоставя в създадени за целта документационни центрове.

55. Освен това с оглед на безпрепятствения достъп до официалните документи държавните органи трябва да предоставят необходимата материална база за справки (подходящо техническо оборудване, включително с използване на новите информационни и комуникационни технологии, както и подходящи помещения). Във всеки случай държавните органи трябва да гарантират запазването и сигурното съхраняване на оригиналите. Освен това те могат да създадат и обозначат специално място за контакт с гражданите, което улеснява достъпа до документите на съответната структура.

56. Ал. 2. ii се отнася до въпросите на запазването и унищожаването на официални документи. Запазването по принцип предполага прехвърляне в архивите. Съществува остра потребност от ясни правила по тези въпроси.

57. За да бъдат информирани гражданите с какви документи разполага съответният държавен орган, ал. 2. iii препоръчва държавният орган да предоставя информация по въпросите и дейностите, за които отговаря. Един от начините за изпълнение на тази задача е да се съставят списъци или регистри на съхраняваните документи, които да бъдат предоставяни на гражданите. Това улеснява и търсенето на поисканите документи. Освен това държавният орган трябва да държи сметка за защитата на законните интереси при вземането на решение каква информация да бъде включена в списъците или регистрите.

XI. Предоставяне на информация по инициатива на държавните органи

58. Последният принцип се отличава от предишните по това, че предвижда инициативата да се поеме от държавната администрация (за предоставяне на информация), докато другите принципи предвиждат индивидуална инициатива (за заявяване на достъп до информация). Текстът определено не изисква от държавните органи да предоставят цялата информация, която е на тяхно разположение, а по-скоро ги насърчава да предоставят информация (примерно за административните досиета на благоустройствените проекти), която би поощрила "просветеното" участие на гражданите в обсъждания от общ интерес. Това участие е важен фактор за демократичността и ефективността на администрацията. Нещо повече, предоставянето на информация преди да е поискана поставя държавните органи в по-изгодна позиция, защото по такъв начин не им се налага да разглеждат заявления за достъп до информация, която вече е на разположение.

59. Държавните органи имат право да избират най-подходящите средства за предоставяне на информация (рекламни табла, официални издания, страници в Интернет или други средства, които са лесно достъпни за гражданите).